

nem megyek ne tessék senkinek említeni, hogy a küldött daveiname csak sekli volt. Ezt a butaságot most csak ijedtemben kérem, később ugyanis ezzel már nem törődik senkisé.

Remélem, hogy az október megfelelő időpont lesz Professzor urnak, ha nem akkor méltóztassék megírni a megfelelőbbet. A hivatalos meghívót azt hiszem egy-két hét múlva meg tetszik kapni. Én nagyon örülök, hogy Professzor ur idejön és mindezzel fogok követni, hogy az itt töltött időt minél kellemesebbé tegyem. A levéltár tárva-nyitva áll majd Professzor ur előtt, fényképezni is lehet, kivéve az utolsó ötven év anyagát, bár ez azt hiszem úgy sem igen érdekli Professzor urat, de ha mégis, úgy erre is igyekszem engedélyt szerezni. Persze ezt könnyen mondok, mert ebben a tekintetben nálunk valóban könnyebb a helyzet mint Isztanbulban, mivel a levéltár nem tartozik a Miniszterelnökséghez.

Vajjon nem volna-e jó és szükséges, hogy az isztanbuli levéltári kutatáshoz és mikrofilmezéshez én már most adjak be egy kérelmet az ankarai követségen keresztül?

A Széchenyi Könyvtár már egy hete teljesen rendben megkapta a kölcsön adott könyvet. Szívesen kölcsönöznék máskor is.

Perényi József a küldött Barkan könyvet megkapta, talán már meg is tetszett kapni köszönő levelét.

Fehér Géza kolléga urral beszéltem, a cikk már régebben elkészült, de most van folyamatban a cikk kiküldéséhez szükséges engedély megszerzése. Rövidesen ő maga fog írni Professzor urnak.

Remélem, hogy júniusban valóban mehetek, de amint tetszik látni a dolgok itt nem mennek gyorsan, eddig csak elvben döntötték el, hogy mehetek, de az utlevél és a vizum megszerzése csak most kezdődhet el. Így nem tudom, hogy tényleg meg lesz-e az utlevelem júniusban, pedig nagyon szeretnék akkor menni. Juliusban és agusztusban nem akarok menni s így ha júniusban nem mehetek, a szeptember marad. Nem tudom megfelelne-e Professzor urnak ha/szeptemberben megyek? Tessék megírni. Bocsánatot kérek, hogy így visszaélek igen tisztelt Professzor ur türelmével, de ezek rajtam kívül álló okok.

Méltóztassék megengedni, hogy ismételten köszönetet mondjak megtisztelő bizalmáért és sok szíves segítségéért.

Kérem Professzor urat fogadja mély tiszteletem őszinte kifejezését

Károly-Nagy Gyula

Igen Tisztelt Professzor Ur!

Kérem méltóztassák megengedni, hogy a 11. IV. 1960-iki leveléért a legmelegebb köszönetemet fejezzem ki. Nagyon köszönöm bizalmát, amely a mai körülmények között különösen megtisztelő.

Professzor ur levele a legalkalmasabb időben érkezett, e nélkül talán egy kicsit össze is zavarodtak volna dolgaim, amelyek egyébként nagyon kedvező irányban haladtak. Most az eredmény az lett, hogy az Egyetem viszonzásul meghívja igen tisztelt Professzor urat /nem formális meghívás lesz! / négy hétre. Dehogy meg tessék érteni a dolog ilyen fordulatát, szabad legyem röviden elmondanom, hogy ez hogyan történt.

Mikor az isztanbuli utazásom engedélyezéséhez a kérvényt beadtam, hogy az utazás engedélyezésének anyagi akadályai ne legyenek, be kellett adnom egy nyilatkozatot, melyben közöltem, hogy az utazásomhoz ~~valót~~ /devizát/ nem igénylek, mert engem Isztanbulban Gökbilgin professzor ur lát vendégül, akit viszonzásul budapesti tartózkodása alatt majd én fogok vendégül látni. Mivel én ezt irtam, "viszonzásul Professzor urat vendégül akarom látni", az Oktatásügyi Minisztérium /ahol kérvényemet elbírálják/ a múlt hónap közepén kérvényemet átküldte a Külügyminisztériumba, hogy mondjanak véleményt erről a csere utazásról, különösen arról, hogy Professzor ur jelenleg meghívható-e Magyarországra. En erről már a multkori levelemben is írhattam volna, de nem akartam róla említést tenni, mivel nem voltam teljesen biztos a kedvező elintézésben, bár azt tudtam, hogy az isztanbuli magyar konzulátus - ami döntő - Professzor urról csak kitűnő véleményt adhat. - De hadd mondjam sorrendben. Az isztanbuli konzulátus valóban olyan nagyszerű véleményt írhatott igen tisztelt Professzor urról, hogy a a Külügyminisztérium nemcsak, hogy jóvá hagyta a mi "csere utazásunkat", hanem az Oktatásügyi Minisztériumnak egyenesen javasolta Professzor ur hivatalos meghívását. Így tegnapelőtt a Minisztériumban azt "kérték" tőlem, hogy helyettem Ők, illetve az Egyetem hadd hívassa meg Professzor urat hivatalosan. Felmerült közben Haszan Eren meghívása is, akit vagy az isztanbuli konzulátus hozott javaslatban vagy Kovács Ferenc ur /aki az Oktatásügyi Minisztériumban főosztályvezető/, ő még az Eötvös kollégiumból ismeri Eren urat. Tekintettel azonban arra, hogy én egy hónapra megyek Isztanbulba, Professzor urat is egy hónapra, illetve négy hétre hívják és pedig javaslatomra október hónapra. ~~Leg~~ Haszan Eren ~~ur~~ ^{javaslata} két hétre hívják meg november hónapra. Hogy tárgyilagos legyek meg kell azt is mondanom, hogy ezt az ügyet nagy mértékben elősegítette az tény, hogy Menderes miniszterelnök urat meghívták Moszkvába, s ez a jelenlegi körülmények között a török-magyar kulturális kapcsolatok ^{javulása} is eredményezheti. Ugyanis ilyenkor mások is követni akarják a nagy államférfi példáját, hogy meghívjanak valakit és javítsák azokat a nemzetközi kapcsolatokat, melyek éppen napi rendben vannak. A mi számunkra szerencsés véletlen, hogy ez éppen most indult meg. Ugy tudom most Perényi József is kéri /ugyanis éppen tegnapelőtt kellett beadni azoknak a külföldi tudósoknak a névsorát, akiknek a jövő évre való meghívását az egyetemi oktatók javasolják/, hogy Professzor urat jövőre hívják meg két hétre Budapestre. Így remélhetőleg jövőre is sikerül ide jönni.

Szabad legyen az elmondottakhoz hozzátennem és hangsúlyoznom, hogy az igen tisztelt Professzor ur ~~ur~~ hivatalos meghívásának az alapja elsősorban mégis az, hogy Professzor ur behatóan foglalkozik a magyar történettel, erre én magam is nyomatékosan hivatkoztam, amikor az Egyetemtől és az Oktatásügyi Minisztériumtól kértem, hogy meghívásának eleget tehessek.

Méltóztassák megengedni - szinte nehéz erről írnom - hogy esetleges félreértések elkerülése miatt világosan megmondhassam Professzor ur hivatalos meghívásától függetlenül, a nekem küldött meghívót én továbbra is sekli davetname-nak tekintem, én többet nem akartam és ezért is végtelenül hálás vagyok. Csak legyen szabad kérnem /bocsánat, hogy ezt kérem/, míg ki